

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΝ Β ΒΑΙΟ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΜΠΛΟΥΜ

..... Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΤΗΣ... ΓΑΤΑΣ .....

‘Η γάτες και οι συγγραφείς. ‘Η γάτα του Μπαριέρ. «Πώς την έπαθα. ‘Αγαπούσα τις γάτες, αλλά ήμουν... βλάκας!...». ‘Η γάτα του Σκριμπ... αδοτήρως κριτικός!... Πώς μευτίζωρνω τὰ άνέτητα γραφήματα του κυρίου της. Μία γάτα... πιανίστρια, που δεν θέλει ώστόσο νὰ τῆς κλέβουν τὴν εργασία της. Γάτες και σκυλοι. ‘Η γάτα του εμπέρου εμπρελλών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

‘Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας ‘Ερνέστος Μπλουίμ, αισθανόταν έξωφρενική αγάπη γὰ τις γάτες. Σ’ ένα από τὰ σχετικά βιβλία του, τὸ ‘Ημερολόγιο ενός όπεραιογράφου, διηγείται μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από τὸ βίο και τις συνήθειες τὸν συλλαβηζώντων αὐτὸν τετραπόδων. Καλύτερα όμως εἶνε ν’ ἀφήσουμε τὸν ίδιο νὰ μᾶς διηγήθῃ, με τὸ εὐχάριστο ῥυθμό του, τὴν ἀνωμαλίαν του :

«Καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες, ἐκτός αὐτοῦ... μένα, γράφει, ἀγαποῦσαν τις γάτες. ‘Ο Βίκτωρ Ουγκώ, όταν έβλεπε γάτα, έκανε σὺν μωρὸ παιδί από τὴν γατὰ του και ὁ Θεόδωρος Γιοζιτὶ δὲν μπορούσε νὰ γράφῃ, ἂν δὲν εἶχε δύο—τρεις γάτες μπροστά στο γραφεῖο του.

Τις γάτες ελάτρωσε επίσης και ὁ μεγάλος λιμπρεττίστας Θεόδωρος Μπαριέρ. Θεώματι ότι μᾶς μέρα πὸν πήγα νὰ τὸν βρῶ σπίτι του, γὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ δεχθῆ νὰ συνεργαστοῦμε μαζί, ἀντίκρισα σὲ σάλον του πενήτερις ὠραϊώτατες γάτες. ‘Αρχισα νὰ παίζω μαζί τους, κ’ όταν ὁ Μπαριέρ με εἶδε ἐν τῷ κέντρῳ τὸν ἀγαπημένον του ζῶον, εὐχαριστήθηκε τόσο, ὡστε μὸς τίε :

- ‘Αγαπᾶτε τις γάτες, κύριε Μπλουίμ;
- Τρελλά! τὸ ἀποκριθῆκα.
- Πολλὸ καλὸν σημείον! Θὰ γράφετε ἀναμφιδῶλως ἔξιντα πράγματα. Πέστε μου τώρα τὴν ἰσοδοσίαν τοῦ ἔργου σας, νὰ ἰδοῦμε τί μπορούμε νὰ κάνουμε μαζί, ἂν συνεργαστοῦμε.

Μὰ ἐνὸς προχωροῦσα στὴν ἀγῆρησί μου, τὸ πρόσωπο τοῦ Μπαριέρ ἄρχισε νὰ σκευθωτάζῃ. Καί, σὲ μᾶς στιγμή, τὸν ἄκουσα νὰ μὸς λέῃ, με τὴν εὐλαζνείαν πὸν τὸν χαρακτηρίζε πάντοτε :

—Περίεργο! Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος πὸν ἀγαπᾶ τις γάτες, νὰ γράφῃ τέτοιες βλακειές!...

Μὸς εἶχαν διηγηθῆ — συνεχίζει ὁ ‘Ερνέστος Μπλουίμ— ότι ὁ μεγάλος δραματικός Σκριμπ εἶχε μᾶς γάτα, πὸν τὴν λάτρωσε δραματικῶς. ‘Η γάτα αὐτή, ἐκτός τὸν ἄλλων προσόντων της, εἶχε και φλιέδα... θεατρικὸ κριτικὸδ!...

‘Ενα βράδι ὁ Σκριμπ ἔφησε σὲ τραπέζι του τὰ χειρόγραφα μᾶς σκηνῆς από ἕνα νέο δράμα του. ‘Οταν ὁμως ἔξανακάθισε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο τοῦ γραφεῖο του, γὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν εργασία του, εἶδε με μεγάλη του ἔκπληξι, ότι τὰ χειρόγραφα του ἦσαν μωτχορωμένα από πλαστεῖς κηλίδες μελανοῦ.

—Τί σημαίνει αὐτό! ἀνεφώνησε ὁ Σκριμπ. Ποιὸς τόλμησε νὰ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ ἀγαπημένη του γάτα πήδησε σὲ γραφεῖο του, βούτηξε με χαρακτηριστὴν κίνησι τὸ ἕνα ποδαρὸν της σὲ μελανοδοχείο καί... ἔξακολουθῆσε τὸ μωτχορῶμα τὸν χειρογράφου!...

‘Ο Σκριμπ κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ. Ξαναδιάβασε τὴ σκηνή πὸν ἔγραψε και φηθίσε, κωινώντας τὸ κεφάλι του :

—‘Η σκηνή αὐτή εἶνε ἐλκενική και ἀπασία! ‘Η γάτα μου ἔχει δικήν!...

‘Από τότε, ὁ Σκριμπ, όταν τελειωνε κανένα νέο θεατρικὸ ἔργο, φρόντιζε ν’ ἀραδιάζῃ τὰ χειρόγραφα σὲ τραπέζι του, γὰ νὰ τὰ... διαβάσῃ ἡ γάτα του. ‘Αν ἡ γάτα δὲν τὰ μωτχορῶνε, ὁ δραματικός συγγραφέας ἦταν εὐχαριστημένος από τὴ δουλειά του. ‘Αν όμως ὁ τετραπόδος κριτικὸς... τὰ μωτχορῶνε, ὁ Σκριμπ τὰ ἔσχιζε.

***

‘Η παραπάνω ἱστορία, ἐκτός ἀπὸ τὸν εὐθῆμο χαρακτηρισμό της, μᾶς παρέχει και μᾶς τρανὴ ἀπόδειξι, ότι ἴσως νὰ μῆν εἶνε καί τόσο κοντοὶ ἔκκενοι πὸν πιστεύουν στὴ θεωρία τῆς μετεμψυχῶσεως. Ποιὸς ἔξερει : ἴσως ἡ γάτα τοῦ Σκριμπ νὰ ἦταν κανένας πρόην κριτικὸς, ὁ ὁποῖος ἔξακολουθῶσε νὰ ἐκτελῆ τὰ καθήκοντά του και με τὴ νέα ἐπίγνη μορφή του!

Κ’ ἕνα ἄλλο περιστατικὸ μ’ ἔκα-

νε νὰ παραδεχτὸ γὰ πιθανή τὴ θεωρία αὐτή.

Μᾶς από τις πολλές γάτες που εἶχα, ἦταν... πιανίστρια!...

Περονόσε ὅλη τὴ μέρα της ξαλοκινῶν σὲ πᾶνο και μόλις ἄνογαν τὸ σέλεσμα τοῦ κλαβιέ, πηδῶσε πάνω κ’ ἔτρωγε ελαφρὰ στὰ κωκάλια, με τὴν τέχνη όμως, ὡστε νὰ παίζῃ μᾶς μελωδία, ἄρκετὴ ὑποφερτὴ, πὸ ὑποφερτὴ ὁπωσδήποτε από τὴ μοντέρνα μουσική!

Θυμάμαι, ότι ἕνα βράδι μ’ ἐπισκεψήθηκε ἕνας μουσικωσυνθέτης, με τὸν ὁποῖο συνεργάζομαι τότε γὰ μᾶς ὁπερέττα. Μὸς εἶπε ότι εἶχε στερέψει ἡ ἔκκενσι τοῦ καί ότι δὲν μπορούσε νὰ βρῆ κανῶνιωμα μοτιβα. Τότε, γὰ νὰ γελᾶσομε, τοῦ ἀποκριθῆκα ότι ἡ γάτα μου, μουσικὸς μεγάλης ἀξίας, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν προκειμένη περιπτώσι.

‘Ενωσῆκα ότι ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ γελᾶ γὰ τὸ εἰστέτιος.

‘Οτόσο, θέλοντας νὰ τὸν πείσο ότι δὲν ἄσπευοῦμαι διόλου, ἔξασάισα τὸ κλαβιέ τοῦ πᾶνου. ‘Η γάτα μου πηδῶσε ἄμεσως στὰ κωκάλια και ἔπαξε ἄρκετὰ κομμάτια, δικῆς τῆς ἔκκενεσεως...

‘Ο μουσικωσυνθέτης ἔμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ από τὴν κατάπληξι.

—Μᾶς, ὑπάρχουν ὠραϊώτατα μοτιβα σ’ αὐτὰ τὰ κομμάτια! ἀνεφώνησε.

Καὶ θέλοντας νὰ σημειώσω μερικά ἀπ’ αὐτὰ. Πῆρε λοιπὸν χαρτί και μελάνη και ἄρχισε νὰ σημειώνῃ νότες. Μᾶς, περίεργο πράγμα! ‘Η γάτα ὄρρωσε πάνω του και ἔσχισε τὰ χαρτὰ!... Κατάλαβε, φαινεται, ότι ὁ φίλος μου ἐπρόκειτο νὰ τῆς κλέψῃ τὴν εργασία της και ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάνει!...

***

‘Η γάτα εἶνε, κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη, ἔξυπνότερη από τὸ σκυλό. Με τὴ διαφορά ότι δὲν κάνει τὴν ἔξυπνη... γὰ νὰ μῆ ζητοῦν ἀπὸ αὐτὴν πολλὰ πράγματα και τὴν κωρῶνον ὑπερβολικά...

Λένε πὸς τὰ σκυλιὰ ἀρρωδῶνται τινὰ στὸς κυριὸς του. Μᾶς και ἡ γάτες δὲν πάνε παραπίσο. Θὰ σὰς ἀναφέρω τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ γεγονός, γὰ νὰ πεισθῆτε.

Γνώρισα κάποτε ἕναν ἔμμορο ὁμπερλέλλον, ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴ γάτα του νὰ ἔξινε διαρκῶς τὸ αὐτὴ της με τὸ ἕνα πόδι της. ‘Η γάτα κατάλαβε γὰ τί ἤθελε νὰ τὴν χροσικωσῆσῃ ὁ κυριὸς της και καθότανε ὅλη τὴ μέρα μωρὸς στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῦ, ἔξινοντας και πλένοντας ἐπιμελῶς τὸ αὐτὴ της και τὴ μούρη της...

‘Ενωσῆκα τώρα, ότι οἱ διαβάτες πὸν κερδῶνον ἀπὸ ἕκκει, κῆτᾶναι τὴ γάτα νὰ ἔξινεται μᾶς ἔξιναν ἀνωμαλῶς τὴ σκέμη :

—Θὰ βρῆξῃ ὅταν καί νᾶνα...

Κ’ ὅσοι δὲν εἶχαν ὁμπερλέλλα, ἔμπαναν σὲ ὁμπερλέλλαδο πὸν βρισκόταν ἐκατὰ συμπῶσεως μπροστά τους και ἀγόρραζαν μᾶς...

‘Η δουλειὰ τοῦ ἔξινετου ἐμπόρου πῆγαναν ἔτσι περίφημα!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΠΟΤΑΜΟΙ

Οἱ μεγαλύτεροι ποταμοὶ τῆς Ἐνδοῦλης εἶνε ὁ Βόλγας, μήκος 3.340 χιλιομέτρων, ὁ Δούναβης 2.750, ὁ Δνειστερος 2.000, ὁ Τάνας 1.780 και ὁ Βιστούλας 906.

Στὴν Ἀσία πρῶτος ἔρχεται ὁ Γιάνγκ—Τσέ—Κάγκ, μήκος 5.330 χιλ., ὁ Ἄμυρ 4.380, ὁ Καμπόντου 3.880, ὁ Γάγγης 3.000 και ὁ Εὐφράτης 2.000 χιλιομέτρων.

Στὴν Ἀφρικὴ μεγάλοι ποταμοὶ εἶνε ὁ Σενεγάλης 4.500, ὁ Νειλος 3.880 και στὴν Ἀμερική ὁ Μισσισσιπῆς 7.000, ὁ Ἀμαζόνιος 6.200, ὁ Πλάτας 3.200 και ὁ Ὅρενός 2.300 χιλ.

Φωτογραφία ἀριθ. 32: ‘Η ὑπὸ φωνῶς τοῦ Μελοδράματος κ. Βλαχοπούλου

Φωτογραφία ἀριθ. 33: ‘Ο πολιτευτῆς κ. Ἰωάννης Τσαμιράκος

Φωτογραφία ἀριθ. 34: ‘Ο ἀρχαιολόγος κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεὺς